

Ιατροί Λογοτέχνες

Χρυσούλα Σταυρακάκη

Η Χρυσούλα Σταυρακάκη γεννήθηκε στην Αθήνα. Πέρασε τα μαθητικά της χρόνια στην Αθήνα, στην Κρήτη και στη Θεσσαλονίκη όπου πήρε το Πτυχίο της Ιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, αργότερα δε και το διδακτορικό της δίπλωμα. Συνέχισε ανώτερες σπουδές και ανέπτυξε σημαντική επαγγελματική καριέρα ως Senior Lecturer στο Λονδίνο, μετέπειτα δε και στην Οττάβα του Καναδά.

Σήμερα, σαν μόνιμος κάτοικος εξωτερικού, ζει στην Οττάβα του Καναδά με την οικογενειά της. Είναι παντεμένη και έχει 4 παιδιά.

Η Dr Χρυσούλα Σταυρακάκη εργάζεται στο Τμήμα Ψυχιατρικής του Πανεπιστημίου της Οττάβας σαν Professor και Coordinator of Dual Diagnosis Services καθώς επίσης και στο Παιδοψυχιατρικό Νοσοκομείο της Οττάβας σαν Director of the Dual Diagnosis Program.

Είναι Fellow of the Royal Society of Medicine, ιδρυτικό μέλος της Royal Academy of Child Psychiatry and Mental Handicap καθώς και Fellow of the Royal College of Physicians and Surgeons of Canada. Έχει συγγράψει αρκετά βιβλία και έχει προβεί σε πολλές δημοσιεύσεις και ανακοινώσεις διεθνώς, σε θέματα σχετικά με την Παιδοψυχιατρική και την πνευματική καθυστέρηση.

Στο πεδίο της λογοτεχνικής δημιουργίας πραγματοποίησε το 1996 έκδοση ποιητικής συλλογής, με χαρακτηριστική ευχέρεια να εκφράζει τις εσωτερικές της ενόρασεις στην ελληνική αλλά και στην αγγλική γλώσσα.

Στον εικαστικό χώρο, παρακολούθησε τα τελευταία χρόνια μαθήματα ζωγραφικής με τη ζωγράφο-καθηγήτρια Α.Σ.Κ.Τ. Οττάβας Pamela Lasserre. Κατά την κα P. Lasserre, «...η δουλειά της Χρυσούλας Σταυρακάκη υπερβαίνοντας μια κατ' αρχήν αναπαραστατική προσέγγιση, διεισδύει με ξεχωριστή ευαισθησία στην ουσία των θεμάτων της, όπου, μέσα σ' ένα αρμονικά δομημένο σύνολο, αναδεικνύει το προσωπικό της όραμα με στοιχεία μνήμης και ονείρου, επικεντρώνοντας πρωταρχικά το ενδιαφέρον της στη σχέση μητέρας-παιδιού».

Θύμησες

Στην άκρη του απέραντου, μοναχικού μου δρόμου,
θέλησα λίγο να σταθώ, να ξαποστάσω κάπως
κι ως την επόμενη αυγή με θύμησες να ζήσω.

Αγάπησα χωρίς σκοπό, χωρίς καν να το θέλω
κι ένιωσα την υπέρτατη, την άτρωτη γαλήνη
κι ήταν σαν όνειρο για με η μέθη της λατρείας.

Ξόδεψα την αυγή του πρωινού
και γρήγορα στη δύση έχω φτάσει,
χωρίς τ' απομινήμερου τη γεύση να γνωρίσω.

Καταμεσής το σουρούπου, κάτω από την ιτιά μου
έγειρα και θυμήθηκα τις ώρες τις κλεμμένες,
της ηδονής το κάλεσμα, της θλίψης την ανία,

κι έκλαψα το χαρούμενο, το ξέγνοιαστο τραγούδι
ζωής, όπου ξεκίνησε μια μέρα του απείρου,
χωρίς το πρωταντίκρυσμα του ήλιου να 'χει νιώσει,

κι όπου στη δύση έφτασε, το τέλος έχει αρχίσει
γοργά σημαίνοντας θαρρείς τις ώρες του θανάτου
και μη μπορώντας να σταθεί ούτε για να κοιτάξει

το Παρελθόν, που σήμερα μοιάζει με τις σταγόνες
ωκεανού αδυσώπητου στις λήθης το λιμάνι,
στο τρεμοφέγγισμα αυγής, προτού να ξημερώσει.